

DIJOUS, 19 ABRIL 2012

OPINIÓ

LA VANGUARDIA 21

Minxin Pei

Paranoica política xinesa

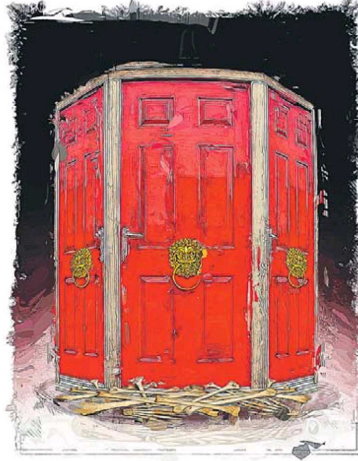
Henry Kissinger, que va aprendre força sobre paranoia política quan era assessor de seguretat nacional de Richard Nixon i secretari d'Estat, va dir la famosa frase que fins i tot un paranoic té enemics reals. Aquesta visió penetrant de la qüestió ultrapassa l'assumpte de si s'ha de perdonar un comportament irracional d'un individu. A mesura que és més evident l'escàndol que envolta la caiguda espectacular del poder de Bo Xilai, el cas resulta així mateix d'utilitat a l'hora d'explicar el comportament irracional d'un règim.

La majoria de les persones raonables coincidirien a afirmar que el partit governant més gran del món (amb gairebé 80 milions de membres), dotat d'un exèrcit amb armes nuclears i un inigualable aparell de seguretat interna a la seva disposició, fa front a amenaces insignificants al seu poder al mateix país. Tanmateix, el Partit Comunista ha continuat mostrant una actitud brutalment intolerant davant la dissidència pacífica i malaltissament poruga davant la revolució de la informació.

Tenint en compte els detalls tèrbols revelats en l'assumpte de Bo, incloent la implicació de la seva esposa en l'assassinat d'un empresari britànic, sembla que el Partit té bons motius per recelar. El seu domini del poder és molt més feble del que sembla. De fet, Bo, l'excap del partit de Chongqing, ha arribat a simbolitzar la podridura sistemàtica i la disfunció al nucli d'un règim que sol considerar-se com a eficaç, flexible i tenaç.

Sens dubte, els escàndols de corrupció que involucren alts funcionaris xinesos són comuns. Dos membres del Buró Polític han estat empresonats per suborn i corrupció. Tanmateix, el que distingeix l'escàndol de Bo, apart dels habituals comportaments de cobdícia i conducta immoral, són el desordre i el caos encarnats per les conductes de les elits governants de la Xina. La família Bo no només ha amassat una gran fortuna sinó que també va estar involucrada en l'assassinat d'un ciutadà occidental que havia actuat com a enllaç privat de la família amb el món exterior. Mentre es trobava al poder, Bo va ser elo-

giat per aixafar la delinqüència organitzada i restablir la llei i l'ordre a Chongqing. Ara s'ha revelat que ell i els seus seguaces van detenir, torturar i empresonar il·legalment empresaris innocents, a més de robar-los els seus béns. Mentre proclamen el seu patriotisme, altres membres de les elits governants de la Xina oculten a l'estranger les riqueses obtingudes amb males arts i envien els seus fills a les universitats i centres d'elit occidentals.

JAVIER AGUILAR

L'assumpte Bo Xilai ha posat així mateix de manifest una altra font de fragilitat del règim: la dimensió de la lluita pel poder i la desunió entre els alts funcionaris del Partit. La mala conducta o els defectes personals no van provocar la caiguda del poder de Bo Xilai (eren coneguts). No va ser més que un perdedor en una contesa amb els qui se sentien amenaçats per la seva ambició i actitud despietada.

Les maniobres pel poder a què s'entrega aquest any el Partit a la campanya per la successió del lideratge així com els enfrontaments públics als quals va donar lloc la humiliant caiguda de Bo Xilai han d'haver minat greument la confiança recíproca entre els màxims dirigents del Partit. La història de disturbis polítics a la Xina i l'història de règims autoritaris fracas-

sats en altres llocs indiquen que una autocràcia desunida no dura gaire temps. El seu enemic més perillós, en general, ve de dins. D'altra banda, les maneres d'aficionat amb què el partit ha gestionat l'escàndol de Bo Xilai mostren que no té la capacitat de fer front a una crisi política molt canviant en l'era d'internet. Mentre les lluites polítiques internes, òbviament, podrien estar darrere de la vacil·lació del Govern xinès i la seva ineptitud per manejar l'escàndol, el Partit ha socavat encara més la seva credibilitat pública provant d'encobrir la gravetat de l'assumpte.

Després que Wang Lijun, excap de policia de Bo, sol·licités notòriament asil al consolat dels Estats Units a Chengdu, el Partit va pensar que podia amagar l'esquelet de Bo. Amb un llenguatge que faria enrojolar George Orwell, els funcionaris van declarar que Wang "patia un esgotament per excés de feina" i estava rebent "tractament a tall d'unes vacances"; de fet, estava sent interrogat per la policia secreta. En realitat, el Partit va perdre el son pel fracàs del "gran tallafoc" xinès d'internet. Els intents de censurar internet i serveis mòbils van fracassar rotundament. Els ciutadans xinesos, per primera vegada en la història, van ser capaços de seguir i d'expressar obertament les seves opinions sobre una lluita pel poder que es desenvolupava al mateix cim del Partit gairebé en temps real.

Afortunadament per al Partit, a indignació pública per la conducta il·legal i la corrupció dels líders com Bo s'ha expressat al ciberespai, no a carrers. Però qui sap el que succeirà quan esclati la pròxima crisi política? Els líders de la Xina es fan precisament aquesta pregunta, poden estar-ne segurs, la qual cosa ajuda a explicar per què un règim que pel que sembla ho ha fet tan bé durant tant temps té tanta por del seu propi poder.

És difícil dir si un paranoic amb enemics reals és més fàcil de tractar que un altre que no en tingui. Però en el cas del Govern xinès, que governa el país més gran del món, la paranoia s'ha convertit en el problema. Superar-la demana no només un canvi de mentalitat, sinó una transformació total del sistema polític.

© Project Syndicate, 2012
Traducció: José María Puig de la Bellacasa

M. PEI, professor de Governança al Claremont McKenna College

DEBAT. La crisi econòmica / Raimon Serrahima

Com combatre la morositat?

Desgraciadament la pime sol actuar de forma reactiva, és a dir, apagant focs més que no pas fent-ne l'adequada prevenció. Una adequada planificació i control redueix significativament la morositat. La gestió proactiva del risc comercial s'ha d'enfocar en tres aspectes:

1. Actuació preventiva. Vendre a qualsevol preu no és la solució. La gestió correcta de la venda s'ha d'iniciar en l'estudi de les pròpies capacitats. Respondre a preguntes com: quines condicions de pagament hauria d'atorgar als meus clients? Tinc recursos financers suficients? Quin risc estic disposat a assumir? Com ho puc controlar? També categoritzar la

clientela i oferir diferents condicions de crèdit en funció dels nostres objectius (els nostres, no els seus!). Per exemple, utilitzem el crèdit per fidelitzar el client? Llavors, el client ha d'assumir un compromís de volum d'operacions. El crèdit és una prerrogativa del proveïdor, no un dret del client.

2. Rapidesa davant la morositat. Si, malgrat tot, es produeix un impagament, "el que no corre, vola". Al final només cobra el proveïdor amb veritable interès a obtenir el cobrament del seu crèdit. Per això, quan tenim coneixement de l'impagament hem de contactar amb el client, n'hem de negociar la regularització. Si no obtenim ràpidament el cobrament, és urgent externalitzar-ne la gestió. Però no una externalització agressiva, sinó dialogant i flexible. Aquesta externalització

mai no ens farà perdre un client, més aviat al contrari: reforçarà la nostra imatge de serietat al mercat i potenciarà la puntualitat en el cobrament de la nostra cartera de clients en el seu conjunt.

3. Comprensió cap al deutor. Tant si estem en els primers 15 dies de recuperació d'un impagament com si ja hem externalitzat la gestió de l'impagament, s'ha de mostrar comprensió cap al client que mostra sincer interès en el pagament del seu deute. És a dir, una actuació contundent, que quan cal arriba als jutjats, ha de ser també capaç d'emparar el deutor que mostra voluntat real de pagar i acomodar els interessos de deutor i creditor. Tinguem present que només és negoci quan convé a les dues parts, i probablement les dues parts estiguin interessades a mantenir unes relacions comercials fluides i duradores.

R. SERRAHIMA, professor de l'International MBA a La Salle Campus Barcelona

La governanta

Sens dubte la lluna deu tenir moltes planures, per bé que hi abunden els cràters, de manera que el passeig lunar no ha de ser massa plaçid.

Tampoc no és plaçid el passeig pel seu càrrec que està fent la senyora Llanos de Luna, els cràters de la qual són autèntics avencs que engoleixen tot el que fa olor de català. Maria de los Llanos de Luna Tobarra, que és com s'anomena la nova governanta de la masia catalana, no ha passat desapercebuda des que ha arribat al flamant despatx del carrer Mallorca. Gens dotada per a la discreció i la diplomàcia, els seus pocs mesos de delegada han estat esquitxats per decisions estridents, al més pur estil dels vells governadors civils, aquells que es comportaven com agutzils del regne controlant les colònies.

D'aquesta manera, no ha tingut problema a insultar l'estelada comparant-la amb el banderí d'una banda de música; a menysprear el Parlament de Catalunya, assegurant que no compareixeria encara que la citsessin; a protegir un guàrdia civil que presumptament va agredir un ciutadà perquè li va parlar en català; i en el summum de la deslleialtat envers Catalunya, la senyora De los Llanos ha impedit l'entrada del Síndic de Greu-

María de los Llanos de Luna Tobarra, així es diu la nova governanta de la masia catalana

ges a les instal·lacions del Centre d'Internament d'Estrangers, insultant greument la Sindicatura. I tot això, afegit al bonic gest d'haver permès l'entrada, al mateix centre, de Maria Luisa Cava de Llano, la Defensora del Poble espanyola.

Es a dir, el que se li nega al Síndic a la seva pròpia terra se li permet a la Defensora... Tenim, doncs, una institució que depèn del Govern espanyol que menysprea dues grans institucions catalanes, i ho fa amb alegre diürnitat, i amb la traïdoria que permet la impunitat.

Aquesta és la pregunta: pot comportar-se així? És evident que aquesta és la convicció i la vocació de la senyora Llanos de Luna, que ha decidit recuperar l'estil més abrupte d'un càrrec que, en la memòria negra, té el seu lloc al sol. Però sincerament, m'importa molt poc la ideologia, el fanatisme o qualsevol isme que mogui el seu capteniment, perquè les idees llunàtiques d'uns són marcianes per a d'altres. El que em preocupa és si legalment aquest càrrec públic pot menysprear les institucions catalanes. És a dir, no està obligada a comparèixer al Parlament, si és requerida? Pot fer pam i pipa als representants del poble de Catalunya perquè no li dona la gana de donar explicacions? I, sumat al despropòsit, la delegada del Govern pot negar la visita a un centre públic del Síndic de Greuges? Si no pot, que algú li digui, que algú la quadri (Jorge Fernández, per exemple, que és un home assenyat) i que algú la calmi. Però si pot fer-ho, aleshores quina porqueria d'institucions tenim, que el primer agutzil que arriba del regne pot menysprear-les? Bonica dualitat: o governanta històrica i sobreactuada, o una Catalunya de pacotilla.